

28. Qui va ser Maria Magdalena?

Les dades que ens ofereixen els evangelis són minses.

L'evangelista Lluc (8,2) ens informa que entre les dones que seguien Jesús i l'assistien amb els seus béns hi era Maria Magdalena, és a dir, una dona anomenada Maria, oriünda de Migdal Nunayah, en grec Tariquea, una petita població al costat del llac de Galilea, a 5,5 km al nord de Tiberíes.

11/06/2006

D'ella Jesús havia expulsat set dimonis (*Lc* 8,2; *Mc* 16,9), que és el mateix que dir “tots els dimonis”. L'expressió es pot entendre com una possessió diabòlica, però també com una malaltia del cos o de l'esperit.

Els evangelis sinòptics l'esmenten com la primera d'un grup de dones que van contemplar des de lluny la crucifixió de Jesús (*Mc* 15,40-41 i paral·lels) i que van ser davant del sepulcre (*Mt* 27,61) mentre sepultaven Jesús (*Mc* 15,47).

Assenyalen que a la matinada del dia després del dissabte Maria Magdalena i altres dones van tornar al sepulcre a ungir el cos amb les aromes que havien comprat (*Mc* 16,1-7 i paral·lels); llavors un àngel els comunica que Jesús havia ressuscitat i els encarrega anar a comunicar-ho als deixebles (cf. *Mc* 16,1-7 i paral·lels).

Sant Joan presenta les mateixes dades amb petites variants. Maria Magdalena és al costat de la Mare de Déu al peu de la creu (*Jn 19,25*). Després del dissabte, quan encara era de nit, s'acosta al sepulcre, veu la llosa llevada i avisa Pere, pensant que algú havia robat el cos de Jesús (*Jn 20,1-2*). De tornada al sepulcre es queda plorant i es troba amb Jesús ressuscitat, qui l'encarrega anunciar als deixebles la seva tornada al Pare (*Jn 20,11-18*). Aquesta és la seva glòria. Per això, la tradició de l'Església l'ha anomenada a Orient “isapóstolos” (igual que un apòstol) i a Occident “apostola apostolorum” (apòstol d'apòstols). A Orient hi ha una tradició que diu que va ser enterrada a Efès i que les seves relíquies van ser portades a Constantinoble el segle IX.

Maria Magdalena ha estat identificada sovint amb altres dones que apareixen als evangelis. A partir

dels segles VI i VII, a l'Església llatina es va tendir a identificar Maria Magdalena amb la dona pecadora que, a la Galilea, a casa de Simó *el fariseu*, unguí els peus de Jesús amb llàgrimes (*Lc 7,36-50*). Per altra banda, alguns Pares i escriptors eclesiàstics, harmonitzant els evangelis, havien identificat aquesta dona pecadora amb Maria, la germana de Llàtzer, que, a Betània, ungeix amb un perfum el cap de Jesús (*Jn 12,1-11*; Mateu i Marc, al passatge paral·lel no donen el nom de Maria, sinó que diuen que va ser una dona i que la unció va escaure's a casa de Simó *el llebrós* : *Mt 26,6-13* i paral·les). Com a conseqüència, degut en bona part a sant Gregori Magne, a Occident es va estendre la idea que les tres dones eren la mateixa persona. Nogensmenys, les dades evangèliques no suggereixen que calgui identificar Maria Magdalena amb Maria, la qui ungeix Jesús a Betània, doncs sembla que aquesta és

la germana de Llàtzer (*Jn* 12,2-3). Tampoc no permeten deduir que sigui la mateixa que la pecadora que segons *Lc* 7,36-49 ungí Jesús, encara que la identificació és comprensible pel fet que sant Lluç, immediatament després del relat on Jesús perdona aquesta dona, assenyala que l'assistien algunes dones, entre elles Maria Magdalena, de qui havia expulsat set dimonis (*Lc* 8,2). A més, Jesús lloa l'amor de la dona pecadora: "Li són perdonats els seus molts pecats, perquè ha estimat molt" (*Lc* 7,47) i també es descobreix un gran amor en l'encontre de Maria amb Jesús després de la resurrecció (*Jn* 20,14-18). En tot cas, tot i que es tractés de la mateixa dona, el seu passat pecador no és un descrèdit. Pere va ser infidel a Jesús i Pau un perseguidor dels cristians. La seva grandesa no rau en la seva impecabilitat sinó en el seu amor.

Pel seu paper de relleu en l'evangeli va ser una figura que va rebre especial atenció en alguns grups marginals de la primitiva Església. Són fonamentalment sectes gnòstiques, els escrits de les quals recullen revelacions secretes de Jesús després de la resurrecció i recorren a la figura de Maria per a transmetre les seves idees. Són relats que no tenen fonament històric. Pares de l'Església, escriptors eclesiàstics i altres obres destaquen el paper de Maria com a deixeble del Senyor i proclamadora de l'Evangeli. A partir del segle X van sorgir narracions fictícies que enaltien la seva persona i que es van difondre sobretot per França. Allí neix la llegenda que no té cap fonament històric que la Magdalena, Llätzer i alguns més, quan es va iniciar la persecució contra els cristians, van anar de Jerusalem a Marsella i van evangelitzar la Provença. Conforme a aquesta llegenda, Maria va morir en

Aix-en-Provence o Saint Maximin i
les seves relíquies van ser dutes a
Vézelay.

Bibliografia: V. Saxer, “Maria
Magdalena”, a *Biblioteca Sanctorum*
VIII, Roma 1966, 1078-1104; M.
Frenschkowski, “Maria Magdalena”,
a *Biographisch-Bibliographischen*
Kirchenlexikons.

Juan Chapa

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/28-qui-va-
ser-maria-magdalena/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/28-qui-va-ser-maria-magdalena/) (09/08/2025)